

ме єдиний моніторинг ефективності управління ОДВ, тобто має можливість контролювати виконання функцій управління ОДВ, у тому числі корпоративними правами держави.

Також зміни стосуються критеріїв визначення ефективності управління ОДВ, а саме: такими критеріями пропонується вважати не тільки результати фінансово-господарської діяльності, стан використання та збереження держмайна суб'єктів господарювання ДС, які належать до сфери управління суб'єктів управління, але й повноту та своєчасність виконання суб'єктом управління покладених на нього повноважень.

При цьому вказаним нормативним документом розширено перелік показників, що використовуються для оцінювання результатів діяльності суб'єктів господарювання. Так, показники фінансово-господарської діяльності та виконання фінансових планів доповнено показниками розміру і структури дебіторської та кредиторської заборгованостей, а показники стану активів – відповідно показниками, що характеризують вартість активів, оборотних активів та власного капіталу.

Істотні зміни у зазначеній постанові внесено й до самого підходу щодо визначення ефективності діяльності суб'єктів управління. Так, п. 9 Критеріїв визначення ефективності управління ОДВ передбачено, що ця оцінка має ґрунтуватися не лише на результатах діяльності суб'єктів господарювання ДС, але й певною мірою враховувати організаційну діяльність суб'єктів управління. Зокрема, вона здійснюватиметься, виходячи з таких чотирьох складників: оцінки результатів фінансово-господарської діяльності, виконання соціальних зобов'язань (відсутність заборгованості з виплати заробітної плати), повноважень щодо затвердження фінансових планів та укладання контрактів з керівниками суб'єктів господарювання.

Висновки

Реалізація зазначених вище новацій на практиці сприятиме вдосконаленню системи оцінювання ефективності управління держмайном. Водночас слід зазначити, що запропонований підхід до визначення ефективності управління ОДВ суб'єктами управління не набув свого логічного завершення, оскільки значна кількість управлінських повноважень досі залишається поза увагою. Зокрема, доцільним є уточнення методичних положень щодо оцінювання ефективності управління суб'єктами господарювання ДС стосовно господарських товариств шляхом оцінки рівня їх корпоративного управління (на основі таких критеріїв, як відповідність статутних документів вимогам чинного законодавства, наявність розроблених внутрішніх положень, а також затверджених стратегій розвитку та інвестиційних планів; відсутність випадків корпоративних конфліктів).

Отже, запровадження на практиці зазначених заходів сприятиме вдосконаленню механізму управління держвласністю та підвищенню ефективності її функціонування.

Список використаних джерел

1. Сінгаєвський І.П. Врахування інтересів держави при корпоративізації державних підприємств / І.П. Сінгаєвський // Підсумки розвитку економіки України: проблеми, перспективи, ефективність: зб. матеріалів Всеукр. наук.-практ. конф. / за ред. Н.П. Резнік. – К.: КиМУ, 2014. – С. 38–40.
2. Романовська Н.Ю. Питання запровадження в Україні права «золотої акції» / Н.Ю. Романовська // Формування ринкових відносин в Україні: зб. наук. пр. Вип. 5/1 (132) / наук. ред. І.Г. Манцуров. – К., 2012. – С. 39–42.

УДК 342.922.330.341

О.М. ТКАЧЕНКО,
к.е.н., Національний університет харчових технологій,
О.М. КРАМАРЕНКО,
Національний університет харчових технологій

Нормативно-правове забезпечення організації та функціонування системи економічної безпеки

У статті розглянуто нормативно-правове забезпечення функціонування системи національної безпеки країни та діяльності недержавних служб безпеки. Зазначено, що відсутність відповідних нормативних актів щодо регламентації діяльності недержавних служб безпеки, які працюють як окремі суб'єкти підприємництва або ж є структурними підрозділами підприємств, гальмує створення ефективної, високоорганізованої системи економічної безпеки бізнесу. Значна увага приділена вивченню законодавчої бази щодо нормативного забезпечення системи національної безпеки.

Ключові слова: економічна безпека, система економічної безпеки, система національної безпеки, правове регулювання, нормативно-правове забезпечення, недержавні служби безпеки.

О.Н. ТКАЧЕНКО,
к.э.н., Национальный университет пищевых технологий,
О.Н. КРАМАРЕНКО,
Национальный университет пищевых технологий

Нормативно-правовое обеспечение организации и функционирования системы экономической безопасности

В статье рассмотрено нормативно-правовое обеспечение функционирования системы национальной безопасности страны и деятельности негосударственных служб безопасности. Отмечено, что отсутствие соответствующих нормативных актов относительно регламентации деятельности негосударственных служб безопасности, которые работают как отдельные субъекты предпринимательства или же являются структурными подразделениями предприятий, тормозит создание эффективной, высокоорганизованной системы экономической безопасности бизнеса. Значительное

внимание уделено изучению законодательной базы относительно нормативного обеспечения системы национальной безопасности.

Ключевые слова: экономическая безопасность, система экономической безопасности, система национальной безопасности, правовое регулирование, нормативно-правовое обеспечение, негосударственные службы безопасности.

O. TKACHENKO,
PhD, National university of food technologies,
O. KRAMARENKO,
National university of food technologies

Normatively-legal providing of organization and functioning of the economic safety system

The legal providing of functioning of the national safety system in Ukraine and the activity of non-state security services is considered in the article. It is marked that absence of corresponding normative acts in relation to regulation of activity of non-state security services brakes creation of the effective, high-organized system of economic security of business. This services work as separate business entities or is structural subdivisions of enterprises. Considerable attention is spared to the study of legislative base in relation to the normative providing of the system of national safety.

Keywords: economic security, system of economic security, system of national safety, legal adjusting, normatively-legal providing, non-state security services.

Постановка проблеми. За сучасних економічних умов, що склалися в Україні, та постійного зростання кількості загроз національній безпеці країни все більше актуалізується проблема пошуку нових організаційно-правових рішень у сфері економічної безпеки. Якщо діяльність державних служб безпеки має правове підґрунтя, діяльність приватних служб, як і діяльність служб безпеки, що є структурними підрозділами підприємств, є нелегальною, нормативно не закріплена і ніяк не регулюється жодним законодавчим актом. У законодавстві відсутнє і саме поняття «недержавна служба безпеки».

Аналіз досліджень та публікацій з проблеми. Питання економічної безпеки неодноразово були предметом вивчення, і вагомий внесок у розробку цієї проблем внесли такі вчені, як О.В. Ареф'єва, О.М. Бандурка, З.С. Варналій, Б.В. Гунський, О.М. Джужа, С.Б. Довбня, Р.А. Калюжний, М.І. Камлик, С.В. Ківалов, Г.В. Козаченко, О.Є. Користін, та інші.

Утім питання нормативно-правового забезпечення діяльності служб безпеки з позиції забезпечення ними економічної безпеки на підприємстві розглянуті недостатньо та потребують подальшого дослідження.

Метою статті є аналіз чинного законодавства щодо нормативно-правового забезпечення організації та формування систем економічної безпеки в розрізі національної безпеки та функціонування недержавних служб безпеки.

Виклад основного матеріалу. Інтеграція України в європейське співтовариство, з одного боку, надає широкі можливості розвитку національної економіки, її перспективних та конкурентоспроможних галузей. Україна як суверенна держава виступає на міжнародному ринку, де все яскравіше проявляється домінанта міжнародного співробітництва, інтеграції господарської діяльності, економічної та соціальної політики.

З іншого боку, не можна забувати, що інтернаціональна інтеграція тягне за собою зростання загроз національній економічній системі в цілому. Водночас не припиняється заперекла боротьба за контроль над обмеженими ресурсами і транспортними коридорами.

Тому досить актуальною з погляду інтернаціональної інтеграції є проблема захисту національних ресурсів та інтересів, внутрішнього ринку та виробників.

Тож лише створення власної системи економічної безпеки дає можливість забезпечити захист національної економіки, її конкурентоспроможність, діяльність вітчизняного товаровиробника та ефективну взаємодію з міжнародними фінансовими та економічними структурами.

У сучасних умовах економічна безпека розглядається як єдиний можливий стан, за якого забезпечується стабільне функціонування виробництва, фінансово-кредитної та банківської системи, задовольняються матеріальні потреби держави, суспільства та особи.

Особливу увагу нині слід звернути на таку вимогу до системи національної економічної безпеки, як законність її функціонування. Ця законність повинна ґрунтуватись на відповідній нормативно-правовій базі, що забезпечуватиме ефективне функціонування всієї системи.

Нормативно-правова база має виконувати такі основні функції:

- встановлювати та регулювати взаємовідносини між суб'єктами національної економічної безпеки, визначати їх права, обов'язки та відповідальність;

- встановлювати порядок створення та застосування сил і засобів забезпечення національної економічної безпеки.

За рівнем об'єктів захисту в теорії та практиці розрізняють декілька видів економічної безпеки: міжнародну (на рівні міжнародного співробітництва), локальну (національну або регіональну всередині країни) і приватну (підприємств і окремих осіб).

Треба звернути увагу на те, що проблематиці організації та функціонування системи економічної безпеки будь-якого рівня вітчизняні законодавці та урядовці приділяють зовсім мало уваги. Найбільш розглянутим у нормативно-правових документах є питання щодо регулювання основних засад національної системи економічної безпеки держави в цілому.

Найчастіше в нормативно-правових документах можна зустріти питання щодо регулювання основних засад системи економічної безпеки держави в цілому.

Нормативно-правова база щодо регламентації економічної безпеки як самої держави, так і окремих суб'єктів господарювання почала активно формуватися з розпадом СРСР. У той час підприємствам необхідно було перебудувувати свою діяльність повністю під ринкові закони.

В Україні до сьогодні відсутній окремий закон, що регулював би відносини між суб'єктами права щодо захисту бізнесу чи корпоративних прав, або від зазіхань, як з боку злочинних угруповань, так і з боку корумпованих владних структур. Тож норми права, які регулюють вказані відносини, містяться в окремих законах України та в підзаконних нормативних актах. Найчастіше в цих нормах права особа (як суб'єкт права) виступає не як підприємець (тобто особа, що займається підприємницькою діяльністю), а як фізична особа (тобто незалежно від роду занять).

Основою нормативно-правової бази регулювання економічної безпеки суб'єктів підприємницької діяльності є Конституція України. Ґрунтуючись на основних засадах Конституції, уряд України будує державну політику. Правові норми, які здійснюють опосередкований вплив на економічну безпеку суб'єктів підприємництва, визначаються статтею 92 Конституції України, а саме: правовий режим власності; правові засади та гарантії підприємництва; правила конкуренції та норми антимонопольного регулювання; засади зовнішньоекономічної діяльності і митної справи; організація державної статистики тощо [1].

Згідно зі ст. 107 Конституції України у країні створено Раду національної безпеки і оборони України, одним з важливих напрямів діяльності якої є координація органів виконавчої влади у сфері національної, і зокрема економічної, безпеки.

Конституційне закріплення терміну «економічна безпека» стало важливим кроком до створення системи економічної безпеки та розробки відповідної законодавчої бази.

З метою системного підходу до захисту економічних інтересів у 1997 році Верховною Радою України було прийнято Концепцію національної безпеки України [4]. У прийнятій концепції розглядалися основи національної безпеки України, об'єкти та принципи забезпечення національної безпеки, загрози національній безпеці, основні напрями державної політики та система національної безпеки України.

У 2003 році Концепція національної безпеки втратила чинність з прийняттям Закону України «Про основи національної безпеки України». Цей закон визначив основні засади державної політики з питань національної безпеки. Важливим є визначення реальних та потенційних загроз національній безпеці України та стабільності в суспільстві, в тому числі і в економічній сфері. Також закон визначає основні напрями державної політики з питань національної безпеки України [2, с. 8].

Ще одним нормативним документом щодо регламентації правових основ у сфері національної безпеки є Указ Президента України «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 6 травня 2015 року «Про Стратегію національної безпеки України» [3].

Цей указ декларує, що ключовою умовою нової якості економічного зростання є забезпечення економічної безпеки шляхом:

- деолігархізації, демонополізації і дерегуляції економіки, захисту економічної конкуренції, спрощення й оптимізації системи оподаткування, формування сприятливого бізнес-клімату та умов для прискореного інноваційного розвитку;
- ефективного застосування механізму спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій), унеможливлення контролю стратегічних галузей капіталом держави-агресора;

- створення найкращих у Центральній і Східній Європі умов для інвесторів, залучення іноземних інвестицій у ключові галузі економіки, зокрема в енергетичний і транспортний сектори, як інструменту забезпечення національної безпеки;

- забезпечення готовності економіки до відбиття Україною збройної агресії;

- розвитку оборонно-промислового комплексу як потужного високотехнологічного сектору економіки, здатного відіграти ключову роль у її прискореній інноваційній модернізації;

- юридичного захисту в міжнародних інституціях майнових інтересів фізичних і юридичних осіб України та Української держави, порушених Росією;

- підвищення стійкості національної економіки до негативних зовнішніх впливів, диверсифікації зовнішніх ринків, торговельних та фінансових потоків;

- забезпечення цілісності та захисту інфраструктури в умовах кризових ситуацій, що загрожують національній безпеці, та особливого періоду;

- ефективного використання бюджетних коштів, міжнародної економічної допомоги та ресурсів міжнародних фінансових організацій;

- стабілізації банківської системи, забезпечення прозорості грошово-кредитної політики та відновлення довіри до вітчизняних фінансових інститутів;

- системної протидії організованій економічній злочинності та тінізації [3, п. 4.9].

Проблема нормативно-правового забезпечення формування системи економічної безпеки України має кардинальне значення не лише в рамках сфери національної безпеки, а й у контексті організації економічної безпеки на рівні окремих господарюючих суб'єктів, особливо приватної форми власності.

Найважливішими факторами, що впливають на економічну безпеку підприємства, є ступінь досконалості законодавчої бази країни в цілому. В аспекті нормативно-правової регламентації відносин у сфері організації та функціонування системи економічної безпеки окремих підприємств слід звернутися до численних нормативних актів.

Деякі аспекти, що стосуються економічної, фінансової безпеки суб'єктів підприємництва, висвітлюють Господарський та Цивільний кодекси України. Окремі питання регулювання економічної, зокрема фінансової, безпеки підприємств висвітлені в Податковому кодексі України, прийнятому у грудні 2010 року. Переваги Податкового кодексу визначаються позитивними змінами таких індикаторів: створення умов для активізації підприємницької діяльності, зниження рівня корупції, здійснення реальних кроків на шляху становлення правової держави, ефективне використання коштів державного бюджету, що надійшли від сплати податків і зборів, раціоналізація структури державних видатків із метою збільшення обсягу державних інвестицій у людський капітал.

Суспільні відносини, пов'язані із забезпеченням безпеки бізнесу, регулюють закони України: «Про банки і банківську діяльність», «Про цінні папери і фондову біржу», «Про акціонерні товариства», «Про інформацію», «Про захист від недобросовісної конкуренції», «Про захист інформації в автоматизованих системах», «Про державну контрольно-ревізійну службу в Україні», «Про інвестиційну діяльність», «Про державну податкову службу в Україні», «Про аудиторську діяльність», «Про

оперативно-розшукову діяльність», «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю» та інші.

Також в аспекті розгляду питання нормативно-правового забезпечення у сфері безпеки підприємницької діяльності треба згадати кодифіковані збірники нормативних актів, що передбачають відповідальність за порушення чинного законодавства (Кримінальний кодекс та Кодекс про адміністративні правопорушення).

Проведені дослідження підтверджують, що на сьогодні в Україні економічна безпека суб'єктів підприємництва недостатньо регулюється державою. Склалася така ситуація, за якої державна й суспільна власність підлягають захисту з боку державних установ, а приватні підприємства залишаються сам на сам зі своїми проблемами.

Адекватна протидія загрозам економічній безпеці суб'єктів підприємницької діяльності вимагає від власників та керівників господарюючих суб'єктів зміни власного світогляду, відповідно до якого безпека має розглядатися як фундамент розвитку підприємства.

Основними принципами забезпечення економічної безпеки підприємства мають бути:

- первинність закону під час діяльності із забезпечення економічної безпеки;
- необхідність розробки, прийняття і реалізації державної стратегії забезпечення економічної безпеки;
- збалансованість інтересів особи, підприємства, держави;
- використання методології стратегічного планування для безпеки економічної, фінансово-кредитної сфери;
- необхідність постійного відстеження загроз економічній безпеці тощо.

З урахуванням сучасної ситуації, що склалася у країні, актуальним є залучення на підприємствах усіх форм власності фахівців, що володіють спеціальними знаннями та навичками з організацій та формування систем економічної та фінансової безпеки. Необхідність у залученні таких послуг обумовлено загостренням конкурентної боротьби на зовнішньому та внутрішньому ринках та поширенням промислового шпіонажу. Найчастіше такі фахівці є представниками недержавних служб із забезпечення та організації всебічної безпеки для суб'єктів всіх форм власності, в тому числі і суб'єктів підприємницької діяльності.

Недержавна служба безпеки почала формуватися в Україні з розпадом Радянського Союзу. Однак до сьогодні є нелегальною і її діяльність, як і діяльність служб безпеки, що є структурними підрозділами окремих суб'єктів підприємницької діяльності, нормативно не закріплено і ніяк не регулюється жодним законодавчим актом. У законодавстві відсутнє і саме поняття «недержавна служба безпеки».

Недержавна служба безпеки в нашій державі нині представлена приватними охоронними, охоронно-технічними та детективними підприємствами різної форми власності, службами безпеки окремих підприємств, інформаційними бюро, службами безпеки банків, навчальними центрами, науково-дослідними структурами, профільними факультетами вищих навчальних закладів. Необхідно зазначити, що значну частину останньої становлять професіонали, колишні співробітники Служби безпеки, органів внутрішніх справ, Збройних Сил і підрозділів спеціального призначення.

Завдання, які вирішуються недержавною системою безпеки, спрямовані на захист законних прав та інтересів підприємців і сприяють загальному розвитку підприємництва в Україні. Тому недержавна система забезпечення безпеки підприємництва виступає об'єктивним союзником державної системи, і це визначає можливість і необхідність взаємодії державних служб та органів безпеки з представниками недержавної системи безпеки.

Слід зазначити, що функції із забезпечення економічної безпеки підприємства можуть виконувати як служби безпеки, що є самостійними суб'єктами господарювання та здійснюють цю діяльність відповідно до укладеного договору, так і служби безпеки підприємства, що є безпосередньо його структурними підрозділами. Ця служба, концентруючи у собі концептуальні цілі і ресурси, є безпосереднім провідником політики підприємства в аспекті організації власної економічної безпеки.

Оскільки діяльність служб безпеки, що функціонують на підприємствах, залишається поза правовим полем, існує реальна потреба наділення таких підрозділів певними повноваженнями. Ми не можемо і не повинні наполягати на наданні їм повноважень міліції чи інших державних правоохоронних органів. Мова йде про правомочність (сукупність належних прав та обов'язків), що надає можливість з боку підприємств захистити себе від посягань на власну економічну безпеку. З огляду на це доцільним було б розробити та прийняти низку нормативно-правових актів. На нашу думку, реалізація зазначеного сприятиме формуванню належної правової бази для повноцінного функціонування системи захисту суб'єктів підприємницької діяльності.

Відсутність відповідних законодавчих і навіть підзаконних нормативно-правових актів вимагає від керівників підприємств прийняття локальних нормативно-правових актів на рівні окремих суб'єктів. Для юридично вірного, ефективного та зручного використання служб безпеки на підприємствах з метою захисту їх інтересів від всіх видів недоброзичливців вимоги з забезпечення безпеки бізнесу викладаються у відповідних внутрішньо-корпоративних нормативних актах: статутах, внутрішніх розпорядженнях, наказах, посадових інструкціях, спеціальних регламентах, трудових договорах тощо. Обов'язково такі документи мають доводитися до персоналу під розписку в процесі занять та інструктажів. Ці документи мають можливість точного цільового регулювання відповідних відносин саме на рівні конкретного підприємства, із залученням висококваліфікованих спеціалістів необхідного профілю.

Як ми вже згадували, в Україні відсутній закон з легалізації приватної охоронної діяльності. Але здійснення цієї діяльності прямо не заборонено законодавством нашої країни. Порядок здійснення такої діяльності в Україні регулюється як нормами публічного, так і нормами приватного права. Правовим підґрунтям становлення та функціонування недержавних служб безпеки в Україні є норми конституційного, цивільного, господарського, трудового та інших галузей права. Здійснення недержавної охоронної діяльності як особливого виду підприємницької діяльності передбачено відомчими нормативними актами МВС України.

Більше того, аналізуючи порядок здійснення окремих видів недержавної правоохоронної діяльності як певних видів підприємницької діяльності, необхідно зазначити, що у від-

повідності зі ст. 7 Закону України «Про ліцензування видів господарської діяльності» ліцензуванню підлягають такі види недержавної правоохоронної діяльності, як:

- а) охоронна діяльність;
- б) розроблення, виготовлення, постачання спеціальних технічних засобів для зняття інформації з каналів зв'язку та інших технічних засобів негласного отримання інформації [5].

Висновки

В Україні об'єктивно сформувалися умови для створення недержавної системи безпеки підприємництва, що в перспективі має стати одним із основних суб'єктів забезпечення економічної безпеки держави. Але, на жаль, за роки незалежності в Україні так і не вдалося створити ефективну, високоорганізовану систему економічної безпеки бізнесу, яка б відповідала міжнародним стандартам та задовольняла б потреби кожного суб'єкта підприємницької діяльності. У значній мірі цьому сприяє недосконалість або ж відсутність законодавчого та нормативного забезпечення.

Діяльність служб безпеки підприємств сьогодні залишається майже неурегульованою. Існує велика проблема невизначеності повноважень цих структур на законодавчому рівні. Через це виникла ситуація, в якій діяльність, що фактично здійснюється службами безпеки, не відповідає їхньому правовому статусу та є нелегальною. Однак існування низки факторів, а також загроз внутрішнього та зовнішнього середовища вимагають якнайшвидшого урегулювання відносин у цій галузі.

Підсумовуючи, треба зазначити, що становлення недержавної системи безпеки на підприємствах відповідає інтересам не лише підприємців – соціального прошарку, який є одним із важливих елементів формування громадянського суспільства, але і національним інтересам України в цілому. Активний діалог з питань розвитку та становлення недержавної системи безпеки, повноцінне залучення до цього діалогу державних органів, які покликані захищати національні інтереси, в кінцевому підсумку сприятиме розбудові нашої держави та відповідно створенню цілісної системи безпеки підприємництва України.

Список використаних джерел

1. Конституція України: прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 р.: Офіц. видання. – К.: Вид. Дім «Ін Юре». – 2006.
2. Про основи національної безпеки: Закон України від 19.06.2003. №964-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – №39. – С. 351.
3. Про Стратегію національної безпеки України: Указ Президента України «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України» від 06.05.2015 №287/2015 [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: <http://www.rada.gov.ua/laws/show/287/2015>
4. Про Концепцію (основи державної політики) національної безпеки України: Постанова Верховної Ради України від 16.01.97 №3/97-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1997. – №10. – С. 85.
5. Про ліцензування господарської діяльності: Закон України від 02.03.2015. №222-VIII // Відомості Верховної Ради України. – 2015. – №23. – С. 158.

УДК 339.92

I.I. БОГАТИРЬОВ,

к.е.н., доцент, доцент кафедри міжнародного обліку і аудиту, Київський національний економічний університет ім. Вадима Гетьмана

Методика оцінювання фінансової глобалізації

У статті розглянуті підходи до ідентифікації світового фінансового ринку, його динаміки та ефективності роботи на ньому. Проаналізовані додаткові моделі ідентифікації розвитку світового фінансового ринку та фінансової глобалізації, що базуються на різних підходах щодо розрахунку та узагальнення результатів економічного моделювання.

Ключові слова: світовий фінансовий ринок, фінансові ресурси, фінансова глобалізація, міжнародна конкурентоспроможність.

I.I. БОГАТЫРЕВ,

к.э.н., доцент, доцент кафедры международного учета и аудита, Киевский национальный экономический университет им. Вадима Гетьмана

Методика оценивания финансовой глобализации

В статье рассмотрены подходы к идентификации мирового финансового рынка, его динамике и эффективности работы на нем. Проанализированы дополнительные модели идентификации развития мирового финансового рынка и финансовой глобализации, базирующиеся на разных подходах относительно к расчету и обобщению результатов экономического моделирования.

Ключевые слова: мировой финансовый рынок, финансовые ресурсы, финансовая глобализация, международная конкурентоспособность.

I. BOHATYRIOV,

PhD in economics, associate professor of international accounting and audit department, Kyiv National Economic University named after Vadym Hetman

Methods of financial globalization identification

This article deals with ways of world financial market identification, its dynamic and effectiveness of working on it. The additional models of world financial market development identification were analyzed.

Keywords: world financial market, financial resources, financial globalization, international competitiveness.